

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, o žalobě ze dne 30. 4. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. Nad 59/2012 – 16, přikázána k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, se žalobce domáhal poskytnutí informace, o niž žalovaného požádal dne 17. 3. 2011, konkrétně odpovědi na dotaz, jaký byl u žalovaného počet uskladněných obálek se zeleným pruhem k 31. 12. 2010 a ke dni podání žádosti. Žalobce současně s podáním žaloby neuhradil soudní poplatek a požádal o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud usnesením ze dne 18. 3. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 29 tuto žádost zamítl; kasační stížnost proti tomuto usnesení byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 28/2013 – 13. Krajský soud následně žalobce usnesením ze dne 21. 8. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 42, vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč ve lhůtě sedmi dnů. Jelikož žalobce v této lhůtě ani po ní soudní poplatek

nezaplatil, krajský soud usnesením ze dne 19. 9. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 44, řízení zastavil podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[2] Posledně zmiňované usnesení o zastavení řízení napadl žalobce včasnou kasační stížností. Namítal, že osoba v hmotné nouzi nezaplatí poplatek snadno během jednoho či dvou měsíců a že krajský soud nesprávně identifikoval žalobu, neboť žaloba pod sp. zn. 6 A 89/2011 byla přikázána Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Dále podle žalobce soud neuvedl, v čem je žaloba zjevně neúspěšná. Soud omezuje přístup k informacím neosvobozením žalobce od soudních poplatků. Řetězení sporů o poskytnutí informací nelze považovat za zneužití práva na osvobození od soudních poplatků, jak dle žalobce tvrdí soud v usnesení ze dne 18. 3. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 29. Žalobce není povinen prokazovat právní zájem na poskytnutí informací a soud není oprávněn zkoumat, zda žalobce informace nutně potřebuje. Krajský soud neprávem zpochybňuje zájem žalobce na tom zjistit, kolik leží na skladě toho kterého soudu závadných obálek a sám v přístupu k této informaci brání, ač jiné soudy tuto informaci poskytly. Žalobce se (s odkazem na věc předloženou rozšířenému senátu pod sp. zn. 3 As 125/2012) domnívá, že Nejvyšší správní soud může současně přezkoumat i usnesení ze dne 18. 3. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 29. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[3] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud se naproti tomu nemůže věcně zabývat důvodností samotné žaloby ve vztahu k napadenému rozhodnutí, nečinnosti či zásahu správního orgánu (srov. k tomu již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, nebo obdobně rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se proto nemohl nijak zabývat tím, zda požadované informace byly či nebyly poskytnuty v souladu se zákonem.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud se rovněž nemohl zabývat námitkami žalobce směřujícími proti usnesení krajského soudu ze dne ze dne 18. 3. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 29, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků. Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu je proti takovému usnesení přípustná kasační stížnost; nejedná se tedy o rozhodnutí procesní, samostatně nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Na tom nic nemění skutečnost, že rozšířenému senátu zdejšího soudu byla k řešení předložena otázka zpochybňující přípustnost kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků. Teprve rozhodnutí rozšířeného senátu může dosavadní judikaturu změnit; do té doby ovšem přípustnost kasační stížnosti nemůže být vůbec předmětem diskuse. Žalobce ostatně takovou kasační stížnost sám podal a Nejvyšší správní soud tuto stížnost jako přípustnou projednal a zamítl (rozsudek ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 28/2013 – 13). V takovém případě není žádný prostor pro to, aby se Nejvyšší správní soud tímto usnesením a případně též navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu zabýval. V případě usnesení krajského soudu ze dne 18. 3. 2013, č. j. 45 A 9/2013 – 29, jde o námitky opožděné a směřující proti věci již rozhodnuté [§ 46 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 120 s. ř. s.], v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu jde o námitky nepřipustné [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 102 ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[6] Ani zbývající kasační námitky žalobce k závěru o nezákonnosti napadeného usnesení o zastavení řízení. Pokud jde o tvrzení, že žalobce jako osoba v hmotné nouzi nebyl schopen zaplatit poplatek během jednoho či dvou měsíců, soud připomíná, že žalobce mohl soudní poplatek uhradit kdykoliv od podání žaloby až do právní moci usnesení o zastavení řízení (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích). Žaloba byla přitom podána dne 30. 4. 2012, takže žalobce měl k zaplacení soudního poplatku k dispozici téměř sedmáct měsíců (nikoliv jeden až dva, jak mylně uvádí), což lze považovat za dobu více než dostatečnou. Nedůvodná je rovněž námitka nesprávné identifikace žaloby krajským soudem, jelikož řízení před krajským soudem se vůbec netýkalo žalobcem uváděné žaloby vedené pod sp. zn. 6 A 89/2011 a údajně příkázané Krajskému soudu v Českých Budějovicích. O takové žalobě není v celém soudním spisu ani zmínka.

IV. Závěr a náklady řízení

[7] Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného usnesení z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[8] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu